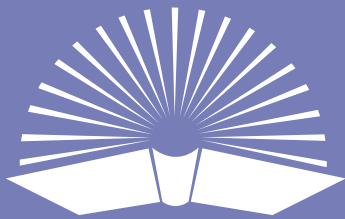

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
ויגש

myshliach.net

ויגש

לקו"ש חלק ג' מתורגם ללה"ק

בהם רק מפעם לפעם (שכן כשנפגשים עם מישהו או משהו אין זה מקרה ח"ו, אלא בהשגחה פרטית, כי "יש מנהיג לבירה"²⁰, ומלמעלה מזמינים לו כל הדברים שהוא צריך לברר ולהעלות לקדושה), כדי לעשות מהם "כלי כסף וכלי זהב", שיוסיפו וייכללו בעבודה של אהבה (כסף) ויראה (זהב).

ו. יש טוענים: מה לי ולגלות! למה לי לעסוק בענייני גלות, מוחל אני ומוותר על הרכוש גדול, על העילוי שיהיה לנשמתני על ידי בירור הניצוצות, ובלבד שלא אצטרך להתייגע בגלות, חושך כפול ומכופל, בעניינים גשמיים וחומרים; מוטב שאסתגר בד' אמות של תורה ותפילה.
עליהם לדעת:

א) כשאינם ממלאים בשלימות את העבודה המוטלת עליהם, נותרת נשמתם בגלות, טענתם שיסתגרו בד' אמות של תורה ותפלה ולא יתעסקו עם הגלות, שייכת רק לגבי "כוחותם הגלויים", אבל עצם הנשמה הרי נמצאת עדיין בגלות יחד עם הניצוצות שעליה לברר. שכן הכוחות הגלויים הנמצאים בקדושה אינם הוכחה על העצם²¹. התבוננות אפילו קלה בזה, תביא אותו לעסוק בעבודת הבירורים השייכת לו, כי "וכל אשר לאיש יתן

ה. ענין זה של גלות מצרים ויציאת מצרים הוא הוראה עבורנו בגלות האחרון, כי גלות מצרים היא שורש לכל הגלויות¹⁷.

כוונת הגלות אינה רק עונש לחטאים ועוונות, אלא כוונתה ותכליתה היא בירור הניצוצות. כפי שתורת החסידות מבארת את מאמר רז"ל¹⁸ "לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים", "גרים" הם ניצוצות הקדושה שבתוך הדברים הגשמיים. על כן יש לדעת כי "העבודה" צריכה להיות – "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה": "אשה" מרמזת לנשמה¹⁹, ובא אליה הציווי מהקב"ה, שלא רק היא בעצמה צריכה לצאת מהגלות, כי אם "ושאלה משכנתה ומגרת ביתה", עליה ליטול עמה את ניצוצות הקדושה הנמצאים בגוף ונפש הבהמית ובחלקה בעולם.

"שכנתה" מסמלת את העניינים שבאים עמם במגע רק מפעם לפעם (כשכן שאין נפגשים עמו תדיר); "גרת ביתה", הם העניינים שנמצאים עמו בתמידות (כאדם שדרים עמו ביחד באותו בית). והציווי הוא, שצריך להוציא מהגלות לא רק את הניצוצות מדברים שעוסקים בהם תמיד ("מגרת ביתה"), כי אם גם את הניצוצות הנמצאים בדברים שנתקל

יוסף היתה במדריגה כה נעלית, שיעקב אמר עליו: "רב עוד יוסף בני חי", גם לפי רוח הבנתו של יעקב אבינו היה יוסף בבחינת "חי"²⁷, עד שהדבר הביא ל"ותחי רוח יעקב אביהם – שרתה עליו שכינה"²⁸.

ח. ידוע²⁹ ההבדל בין דרגת יוסף לבין דרגת יעקב והשבטים: יעקב אבינו (וכך גם האבות אברהם ויצחק) והשבטים התנזרו מעולם הזה. ולכן בחרו להיות "רועי צאן" כדי למעט ככל האפשר ממגע עם עניני עולם הזה, העלולים להפריע לתורה ועבודה. מה שאין כן יוסף לא היה רועה צאן כבר מנעוריו; גם כשנמכר לעבד במצרים היה עסוק בנהול עסקיו של פוטיפר, כמו שכתוב³⁰: "ויבא הביתה לעשות מלאכתו" – ומתרגם אונקלוס: "למבדק בכתבי חושבנא", שניהל את החשבונות, שבכלל הרי זו טרדה גדולה; ובמיוחד לאחר מכן, כשנעשה משנה למלך והנהיג את כל ממלכת מצרים, עד כדי כך³¹ ש"על פיך ישק כל עמי גו'. ומבלעדיך לא ירים איש וגו'", שפיקח על כל אחד בכל הארץ, ואם כן הרי היה עסוק מאד בעניני מצרים – ועם כל זה לא הפריע לו כלל להיות בה בשעה בתכלית הדבקות באלקות.

זאת אומרת, שאצל יוסף האירה בגלוי דרגת האלקות שהיא למעלה מלהיות מקור לעולמות, שלגביה אין העולם תופס מקום כלל, ובמילא אין שייך לומר שהענינים והטרדות שבעולם יעסיקו אותו ויבלבלו את דביקותו באלקות. אף שגם אצל האבות והשבטים האיר אלקות בגילוי, אבל היתה זו דרגא באלקות המתלבשת בעולם, ומובן שהעולם תופס בה מקום. ולכן היו "רועי צאן",

בעד נפשו"²², וכל שכן בעד העצם שלו.

ב) אפילו אם היה יכול לצאת מהגלות, ולהגיע למדריגות גבוהות מאד מבלי שיעסוק בתפקידו בעבודת הבירורים – מה יועילו לו כל העילויים, ואילו עילויים הם, אם הוא עושה היפך רצון העליון שהוא ורצונו אחד¹⁶.

וזוהי ההוראה מגלות ויציאת מצרים: ה"עבודה" צריכה להיות בהתעסקות עם העולם; לברר את הניצוצות שבגלות – "וינצלו את מצרים, כמצודה שאין בה דגן כמצולה שאין בה דגים"⁶, וללכת יחד עמהם לקבל פני

ז. על הפסוק "ואת יהודה שלח לפניו להורות לפניו גשנה" אומר רש"י בשם המדרש²³: "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה". מכאן רואים אנו, שכאשר יהודי צריך ללכת למדינה חדשה, צריך הוא לכל לראש לדאוג, עוד לפני הליכתו לשם, שיהיה באותה מדינה מקום של תורה, כי התורה היא כל קיומו וחיייו של האדם.

אלא שצריך להבין:

לשם מה היה צריך יעקב לשלוח שליח מיוחד, את יהודה, למצרים, לתקן שם מקום תורה – הרי עוד לפני זה היה יוסף שם ויכול היה איפוא לתקן בית תלמוד על ידי יוסף, ועוד ועיקר: על פי מרז"ל²⁴ מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם כו' אברהם כו' יצחק כו' יעקב כו' – ומן הסתם היה כן גם אצל יוסף. ובפרט לפי פירוש רז"ל²⁵ על הפסוק "כי בן זקונים הוא לו" שיעקב מסר ליוסף כל מה שלמד. וכן על הפסוק²⁶ "זירא את העגלות", שיוסף נתן סימן ליעקב על הלכות עגלה ערופה שלמד עמו יעקב; והרי הנהגתו של

לפרנס את בני-ביתו, לא יהיה טרוד כל-כך, כמו למשל עשיר גדול שאינו צריך להתייגע לפרנסה, – הרי מאחר שרובץ עליו בכל זאת עול פרנסת בני הבית, אין לו את מעלת לימוד התורה כפי שהיא לפני הנישואין ומיד לאחריה.

זהו גם הטעם³⁶ שהלויים – שכל עבודתם היתה בבית המקדש וללמד תורה – לא היה להם חלק ונחלה בארץ ישראל. שכן אילו היה עליהם להתעסק עם דברים צדדיים, של נחלה, באיזה אופן שהוא, היה הדבר מפריע לשלימות עבודתם. כך גם עתה, לאחר שחרב בית המקדש, "ואין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד"³⁷, הרי אלו המבקשים לעשות את עבודת בית המקדש (ד' אמות של הלכה) אין להם לעסוק בענינים צדדיים מלבד לימוד התורה; "תורתם" צריכה להיות "אומנתם" וכלשון הרמב"ם³⁶: לוי.. הובדל לעבוד את ה' כו' לפיכך הובדלו מדרכי העולם כו' ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו כו'.

י. לפי כל הנ"ל יובן מדוע היה צריך יעקב לשלוח את יהודה לתקן בית תלמוד במצרים, ולא הסתפק בלימוד התורה של יוסף. נכון, אמנם היה יוסף הצדיק תמיד מאוחד ודבוק בתכלית עם הקב"ה, אין זה אלא, עילוי הנוגע לנשמתו שלו. אבל בנוגע ללימוד התורה, הרי עקב עניניו השונים של מושל בכל ארץ מצרים, של וילקט יוסף וכו' – כנ"ל בארוכה – לא היה יכול לימודו להיות באופן של תכלית שלימות "תורתו אומנתו", כאמור. לפיכך, אף שאצל יוסף עצמו לא היה פגם ח"ו – אבל

והתנזרו מטרדות העולם כדי שעניני העולם לא יבלבלו להתקשרותם ודבקותם התמידית בהקב"ה. אבל אצל יוסף האירה מדריגה כה עליונה של אלקות שהיא למעלה מהעולם ופועלת בו בבחינת "סובב", ולכן היה מסוגל להיות עסוק בטרדות העולם ואף על פי כן לא יבלבלוהו מתכלית דבקותו באלקות.

ט. עילוי זה של מדריגת יוסף – שגם בהיותו עוסק "בכתבי דחושבנא" וטרדות העולם היה בתכלית הדביקות באלקות – הרי זה בנוגע למעלת נשמתו, אבל לגבי לימוד התורה, שעל האדם הלומד להיות מאוחד עם התורה³², חייב להיות "תורתו אומנתו", שכל עסקו יהיה רק בתורה. ולכן כשהוא מתעסק בנוסף לתורה גם בדברים אחרים, אף שהם על פי תורה, וגם אז הוא מרכבה לאלקות, הרי חסר בתכלית היחוד של האדם עם התורה. התאחדות מוחלטת יכולה להיות רק כש"תורתו אומנתו" ואין לו עסק כלל עם דברים אחרים, אפילו ענינים שעל פי תורה³³.

כמו שאמר אביי³⁴, שכאשר היה צריך לעשות אפילו עבודה קלה עבור "אם" (האשה האומנת) שלו, גרם לו הדבר בלבול בלימוד התורה.

יתרה מזו מצינו בהלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן³⁵: הוא מחלק שם בין אופן לימוד התורה לפני הנישואין – וכן שנים-שלוש שנות לימודיו לאחר הנישואין, "בטרם יוליד בנים הרבה", שיכול אז ללמוד תורה ללא טרדות רבות – לבין הלימוד מאוחר יותר, כשיש עליו עול הפרנסה, "רחיים על צוארו", אף שלכאורה יתכן שגם מאוחר יותר, כשצריך

התורה, כמאמר רז"ל⁴⁰: "כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו", שתורה ללא גמילות חסדים אינה מספיקה – שלכן דרשו רבותינו שגם תלמידי הישיבות יעסקו בהפצת מעיינות החסידות בפרט והפצת היהדות בכלל – צריכה עבודה זו של גמילות חסדים להיות באופן כזה שלא ינתק אותם מהתאחדותם עם התורה, אלא אדרבה – כדי שתורתם תהיה כדבעי. ועל ידי לימוד התורה באופן זה יש ויהיה קיום לעולם.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לצורך העולם וקיומו, (שהתורה היא ראשונה משלושה העמודים עליהם העולם עומד)³⁸, שלח יעקב את יהודה (שהיה רועה צאן, פרוש מהעולם), להקים במצרים ישיבה ובית תלמוד שבו לא יהיה ללומדי התורה עסק כלל עם ענינים אחרים – נעלים ככל שיהיו, גם באופן של מרכבה³⁹ – אלא שכל עסקם יהיה רק בתורה בלבד.

יא. תורה והוראותיה הן לכל דור: על תלמידי הישיבות לדעת שענינם הוא תורה בלבד, ולדברים אחרים אין להם כל שייכות. גם עבודת גמילות חסדים הנדרשת לשם לימוד

ויגש

מתורגם ללה"ק

כַּאֲשֶׁר הִלְכוּ אֲחֵי יוֹסֵף לְבִשֵׁר לְאֲבֵיהֶם שְׂמֻצָּאוֹ אֶת יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם, שָׁלַח יוֹסֵף עִם אָחָיו עֲגֻלוֹת לְאֲבָיו. מִסֵּפֶר בְּפִרְשָׁתָנוּ: "וַיֵּרָא (יַעֲקֹב) אֶת הָעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח לוֹ יוֹסֵף וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבֵיהֶם". בְּמִדְרָשׁ מְבֹאָר שֶׁהָעֲגֻלוֹת הֵיוּ סִימָן לְיַעֲקֹב כְּדֵי שְׂיֵאֱמִין שְׂיוֹסֵף אָכֵן חַי. בְּשָׁלְחוֹ אֶת הָעֲגֻלוֹת רָמַז יוֹסֵף לְאֲבָיו: כַּאֲשֶׁר פָּרַשְׁתִּי מִמָּקָדְמוֹ לְמִדְנֵנוּ פָּרַשְׁתִּי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה.

כַּאֲשֶׁר רוֹאֵה יַעֲקֹב אֶת הָעֲגֻלוֹת הוּא קוֹלֵט אֶת הַסִּימָן וְאוֹמֵר: "עוֹד יוֹסֵף בְּנֵי חַי". יַעֲקֹב נוֹכַח לְדַעַת שְׂיוֹסֵף לֹא רַק חַי חַיִּים גְּשָׁמִיִּים, אֲלָא הוּא נוֹתֵר בְּצַדִּיקוּתוֹ. לְמִרוֹת כָּל הַקְּשָׁיִים יוֹסֵף נִשְׂאָר "בְּנֵי" – חַיִּיו מִתְּאִימִים לְבֵן שֶׁל יַעֲקֹב.

לְפִי פְּשׁוּטָם שֶׁל הַדְּבָרִים, אִם אַחֲרֵי שָׁנִים רַבּוֹת כָּל־כָּף, לְאַחַר שֶׁעָבַר יוֹסֵף תְּלָאוֹת רַבּוֹת, הוּא זוֹכֵר מַה לָּמַד בְּתוֹרָה לְפָנָיו שְׂיֵצֵא מֵאֲבָיו, הֵרִי שֶׁהַדְּבָרִים שֶׁלָּמַד חֲקוּקִים בְּזִכְרוֹנוֹ וְשִׁמּוּרִים בְּלִבּוֹ, דָּבָר הַמַּעֲיֵד עַל אֲרַח חַיָּיו, שֶׁנִּשְׂאָר כְּפִי שֶׁהָיָה בְּבֵית אָבָיו. כָּל פֶּרֶט בְּמַעֲשֵׂי הָאָבוֹת הוּא מְדִיק בְּתַכְלִית. בְּרוּר שְׂיֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין הַסִּימָן שֶׁשָּׁלַח יוֹסֵף לְבֵין תִּכְנוֹ שֶׁל הַסִּימָן – פָּרַשְׁתִּי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה.

מַהִי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה? – בְּחֻמֶּשׁ דְּבָרִים מְבֹאָר שָׂאֵם מוּצָאִים תָּלַל (גוּפָה שֶׁל הָרוּג) בְּשָׂדֵה שְׂמֻחוּץ לְעִיר, וְאִין יוֹדְעִים מִי הִרְגוּ, יוּצָאִים זְקָנֵי הָעִיר וְשׁוֹפְטִיהָ, הַסִּנְהֶדְרִין הַגְּדוֹלָה, וּמוֹדְדִים אֶת הַמִּרְחָקִים בֵּין מְקוֹם הַתָּלַל לְעָרִים הַסְּמוּכוֹת. זְקָנֵי הָעִיר הַקְּרוּבָה בְּיוֹתֵר לוֹקְחִים עֲגֻלָּה וְעוֹרְפִים אֶת רֵאשָׁה לְיַד הַנַּחַל. אִזּוֹ רוֹחֲצִים הַזְּקָנִים אֶת יְדֵיהֶם וְאוֹמְרִים: "יְדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הַדָּם הַזֶּה".

הטעם למצות עגלה ערופה הוא פָּרְסוּם הָעֲנָן – הכל ידעו שנמצא חלל, דבר שיקל על מציאת הרוצח. טעם נוסף הוא למען "ישמעו וייראו", למנוע מציאות כזו בעתיד. שלא יוצר מצב של חלל בשדה. הזקנים הם אלו שמטפלים בענן, הם אומרים "ידינו לא שפכו את הדם", כיון שעל זקני העיר ותכמיה מטלת האחריות לכל יושבי עירם. מצות עגלה ערופה רומזת לחלל הרוחני, מי שאבד את הקשר שלו עם הקדוש-ברוך-הוא, מקור חיותו, שפסקה דבקותו בה'. כיצד הגיע למצב זה? – כשהיה בשדה, מחוץ לאהלה של תורה. כפי נאמר על עשו, שהיה "איש שדה", כל ענינו להפיל חללים רוחניים, להרחיק את היהודי מן הקדוש-ברוך-הוא ולהחליש את הדבקות בו.

כשם שהאחריות לחלל בשדה מטלת על זקני העיר, כך האחריות לחללים רוחניים מטלת על החכמים. עליהם לעשות הכל כדי שלא יוצר מצב כזה במקומם. שיוכלו לומר "ידינו לא שפכו את הדם הזה".

קדם שירד יוסף למצרים, 'ערות הארץ', מקום כה נחות מבחינה רוחנית, לחיות בין הגויים, היה זקוק לתוספת כוח רוחנית. הלמוד של יעקב עם יוסף בענן עגלה ערופה הוא זה שנתן לו כוח להתמודד ולהצליח להשאיר בצדקותו למרות כל הקשיים. לכן, כאשר רצה יוסף להוכיח שהוא חי ברוחניות, הוא שלח סימן בענן עגלה ערופה. בכך רמז שפרשה זו היתה לנגד עיניו, משך כל שהיתו במצרים, ובזכות זו לא השפע על-ידי הסביבה ונותר בשלמותו. כשראה יעקב שזהו המצב, "ותחי רוח יעקב אביהם".

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ל, עמ' 222-224)

זאת חֲנֻכָּה

היום האחרון של חג החנוכה נקרא על-פי מנהג ישראל "זאת חנוכה", כיון שבקריאת התורה ביום הזה קוראים את המלים "זאת חנוכת המזבח".

"מנהג ישראל – תורה היא". כל ענין בתורה הוא חשוב ומדויק. אם דוקא היום האחרון של חנוכה נקרא "זאת חנוכה", מובן שדוקא יום זה הוא "חנוכה".

המלים "זאת חנוכת המזבח" נאמרו בפרשה פעמים: פעם אחת בקשר ליום האחרון של חנוכת המזבח – "זאת חנוכת המזבח אחרי המשח אותו", ופעם על היום הראשון של חנוכת המזבח – "זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו". יכלנו לחשב שגם היום הראשון של חג החנוכה ראוי להקרא "זאת חנוכה". ביום הראשון התרחש עקר הגס. ביום הראשון נמצא פך השמן שהספיק לשמונת הימים. בזכות היום הראשון התאפשרה ההדלקה של יתר הימים. מדוע אפוא היום הראשון לא נקרא "זאת חנוכה" אלא דוקא היום האחרון? מדוע היום האחרון הוא ה'חנוכה'?

ההבדל בין היום הראשון ליום האחרון הוא: היום הראשון כולל בתוכו את כל שמונת ימי החנוכה, הוא אוצר בחבו את יתר הימים כפי שהם "בכוח". ואלו היום האחרון משלים את כל ימי החנוכה. הוא כולל בתוכו את כל שמונת ימי חנוכה כפי שהם "בפעל".

ראשי התבות של השם חנוכה הם: ח' נרות והלכה כבית הלל. מהי המחלקת בין בית הלל לבית שמאי? לפי בית הלל, וכך אכן ההלכה, מדליקים ביום הראשון נר אחד, ביום השני שנים, וכן הלאה, "מוסיף והולך". לפי בית שמאי מדליקים ביום הראשון שמונה נרות, ביום השני שבעה, וכן הלאה, "פוחת והולך".

בית שמאי רואים את הענין כפי שהוא 'בכוח', מה שעשוי להתרחש ממנו. הם פוסקים שמדליקים את מספר הנרות לפי הימים שיבואו, לפי מה שעומד לפנינו. ביום הראשון צפויים לנו עוד שמונה ימים, לכן מדליקים שמונה נרות, ואלו ביום השני עומדים לפנינו רק עוד שבעה ימים ולכן מפחיתים נר ומדליקים שבעה.

בית הלל רואים את הענין כפי שהוא בפעל, כפי שהדבר כאן בעולם, מה שרואים בעין. ביום הראשון מדליקים רק נר אחד, כיון שבפעל זהו יום אחד בלבד בחג; ביום השני הגיע יום נוסף, ואז כבר מדליקים שנים, מוסף והולך.

קיים כלל בכל התורה ש"הלכה כבית הלל". השם "חנכה" מורה לנו שמדגש במיוחד ענינו של בית הלל – המעשה "בפעל". חנכה שונה מהתגים האחרים. לא נצטוינו על ידי הקב"ה, מלמעלה, לחוג את חג החנכה – היהודים עצמם למטה הם שקבלו עליהם, והחליטו לחוג את החנכה.

כל שאר החגים הרי צוים הוא מהקב"ה, ואצל הקב"ה כשהדבר נמצא "בכוח" מיד קיים ה"בפעל". אצל גבראים כוח ופעל הם שני דברים נפרדים. חג החנכה נובע מהחלטה אנושית למסירות נפש; החשמונאים החליטו להדליק את המנורה בבית המקדש אך ורק בשמן טהור, ועל ידי כך התגברו על החשך שהשרו היונים בעולם.

שמו של דבר בלשון הקדש מלמד על מהותו. ענינו של חג החנכה הוא "בפעל", לא רק מה שיש בכוחו, אלא מה שאכן נעשה במציאות. לכן התלכה היא כבית הלל. ביום הראשון של החג, בו נמצא פך השמן, כלולים כל ימי החנכה בכוח, מיום זה השפיעו הכוח והגם ליתר הימים. אך היום הראשון אינו מבטא את כללות ענינו של החג, ולא נקרא "זאת חנכה". חנכה ענינה המעשה בפעל. דוקא היום האחרון, בו נשלמו כל שמונת הימים בפעל, הוא היום שעליו אומרים "זאת חנכה", הוא שלמות החג.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כה, עמ' 243-247)

תורתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

רק תורה

אחרי למעלה מעשרים שנה שלא ראה את בנו, מספרת בפרשת השבוע התורה, כי יעקב אבינו יורד למצרים ופוגש את יוסף בנו מחמדו. בשביל להכשיר את הקרקע לקראת בואו, שולח יעקב את בנו יהודה לעיר גשן שבמצרים, שיזדרז ויעקף אותם בדרך, כך שייספיק להכין עבורם בית תלמוד, ישיבה ללמד בה תורה.

התמיהה:

וכאן לא מובן: לשם מה הצרף יעקב לשלח באפן מיחד את יהודה, שיפרד מכל בני המשפחה הנוסעים ויטלטל לבדו בשביל להכין תלמוד תורה, בה בשעה שבמצרים הלא היה "נציג למשפחה", יוסף הצדיק - האדון על כל מצרים, שיכול היה בקלות מתקף תפקידו לסדר עבור אורחיו ובני משפחתו את ישיבת התלמוד הטובה ביותר שיכולה להיות.

ואם תאמר שמא יוסף אינו עומד בצדיקותו כפי שהיה קדם, ומשום כך אינו ראוי להקמת הישיבה - אינו נכון הדבר, שהרי כידוע בכל מקום שהיו לא פסקה ישיבה מאבותינו, ודוקא על יוסף מספר שפאשר שלח ליעקב מתנות לאחר שהתנדע לאחיו - שמח יעקב שמחה גדולה שראה שזוכר יוסף את ההלכות האחרונות שלמדו - דיני עגלה ערופה. מכאן שיוסף בצדקתו היה ולא ירד מפגנו מאומה ברמתו הרוחנית. מדוע, איפא, לא נדרש יוסף להקים את הישיבה, ויהודה הצרף לקפץ במיחד?

התשובה:

התשובה היא פשוטה ויש בה מסר גדול ותכליתי. אמת אמנם הדבר שמצד רמתו הרוחנית לא דבק ביוסף כל רבב ועמד הוא בצדיקותו, הבעיה היתה צדדית: היה לו עסוק נוסף: האדון על ארץ מצרים. תפקידו בנהול הממלכה, אמנם לא גרם לירידה ברמה הרוחנית, אף בהחלט גרם שלא התעסקות בתורה תהיה ענינו העקרי. משום כך, כשנדרש יעקב למצא מישוהו שיזאג עבורם לישיבה לא יכול היה לבקש מיוסף - שהיה לו תפקיד נוסף מלבד למוד התורה - שיפתח את הישיבה. כי בשביל ללמד, זקוקים למישהו שזהו כל ענינו ואין פלוג מלבד זאת - תורה תורה ורק תורה.

אנו חילי צבאות השם נכנס בשנים הקרובות לעולם הישיבות ונצלל לעולמה של תורה. מפרשת השבוע אנו לומדים, שפאשר למוד התורה הוא עקר עניינו - אסור שתהיה לנו שום התעסקות אחרת ולא משנה עד כמה שהיא חשובה. הכל חשוב ונכון - אף איש של תורה שקוע רק בתורה.

שליחות כהלכה

הצלחנו להביא אותך לכאן צחק יואב וגלה ליונתן את הסוד. יונתן היה קצת מבייש, "רגע הכל היה מתכנן מראש?" שאל מפתע, "בהתחלה ממש נבהלתי לראות כּאן את אחיני וגיסי, ועוד שקראו לי לבמה לציר מול כּלם.. ברגע הראשון רצייתי לברח, אבל זאת היתה חויה מאוד מיחדת, ועכשו אני גם שמח לפגש סוף סוף בבני משפחתי היקרים..." אמר בקול חנוק.

"אנחנו כל כּף שמחים לראות אותך!" אמר קובי ברגש, "התגעגענו ודאגנו לך מאוד! אם רק היית יודע כּמה חפּשנו אחריך וכּמה צער נגרם לכולם..." הוסיף בגערה. "אני מצטער" לחש יונתן מבייש. כּלם שתקו.

"אתה חייב לנו הסברים!" שבר יואב את השתיקה, "למה הלכת? מה עשית? למה לא יצרת קשר?" הפציץ אותו בשאלות.

כּלם הביטו בו במבטים מצפים ויונתן נאנח, "טוב אני מבין שאין לי בררה, אני מכרח לספר לכם... אולי אפלו תוכלו לעזר לי" אמר בתקווה, "אני רק מבקש בכל לשון של בקשה - מה שאתם עומדים לשמע מומני לא יוצא מהחדר הזה לאף אחד אחר" לחש בטון צפן סוד.

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הרבה אחרי שנגמרה אותה התועדות י"ט כסלו הם נשארו עוד לשבת ולדבר.

יונתן ישב בראש השלחן, לידו מצד ימין השליח מענדי, ומצד שמאל קובי, אביו של יואב, שהתרגש מאוד לראות פתאום את גיסו האובד בהתועדות י"ט בכסלו אי שם בפרומוסקה הרחוקה... מולם ישבו יואב ושמוליק, נרגשים על תכניתם שהצליחה.

חיים הלך להביא מגש עם כוסות תה מהמטבח של הבית חב"ד, הוא ראה שם על השלחן ארגז מלא עוגיות שנשארו מההתועדות וצרף כּמה מהם בצלחת, "אוי ווי" קרא כּשהבחין שהארגז עומד על ערמת חמשים שמשום מה היו על השלחן, "צריך להסביר

לעובדים של הבית חב"ד טוב יותר מה אסור ומה מתור" הרהר לעצמו והצטרף ליושבים סביב השלחן.

"אוקי, אז ההתועדות שלנו בעצם רק עכשו מתחילה" קרץ הרב מענדי בחיוך ליונתן, "דבר ראשון אני חייב לומר לך שפמש הקסמנו! הציונים של ספור המאסר והגאלה שצירת בשוקולד מול כּלם בעזרת מזלף פשוט היו מדהימים! אתה ממש מכשר בזה!" אמר חיים בהתפעלות, "נכון! אמרתי לכם שהוא אלוף השוקולד, כּכה בעצם

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

???

תודה רבה לשלוחים ששלחו לנו תשובה:

נוסע/נסוע

יש מי שפּיִקְנֵיב צָרִיף רַק לְהַאֲמִין

נסים החל לארץ את המזודות. הנה, הוא זוכה להיות תכף אצל הרבי!

אבל היתה סבה אחת מרכזית נוספת שבגינה השתוקק ר' נסים בכל מאודו לפקד את הציין הקדוש: לפני תקופה קצרה גלו הרופאים אצל ר' נסים בעיות בקצב דפק הלב ואף השתל לו בשביל כך 'קוצב לב' מיחד. פל התרופות שרק נסה וכל הטפולים שעל גופו בדק - עלו בתהו ולא הועילו במאומה.

מצבו היה קשה עד אימה, ויכלתו של ר' נסים לתפקד בצורה סדירה ורגילה, נפקדה. פעלות, אפלו פשוטות כשל הרמת כסא או הוזזת שלחן, הכאיבו לו וגרמו לו צער ונזק רב. הוא התפלל ללא הרף, אף את הישועה תכף ראה.

בבוקר האחרון שלו בבית הרפואה, נקבע לר' נסים טפול מיחד שיתבצע פעבר חדש. בטפול זה ינסו לחבר את קוצב פעימותיו למערכת החשמל, טכניקה חדשה ומתקדמת שהמציאו בשנים האחרונות - ואולי ישפר זה את מצבו. אף חסרון אחד בצד הטפול: מדבר בבדיקה מסכנת וקשה, הדורשת הרדמה מלאה ורפוז רב. הספון גדול.

מובן אם פן עד כמה חשוב היה לר' נסים, ודוקא בתקופה זו של השנה, לנסע אל הרבי ולהפגס אל הציין הקדוש.

ביום המיעד אכן שם נסים את פעמו לשדה התעופה וכעבר פחות משתים עשרה שעות נחת לקראת ערב בניו יורק הגדולה. משדה התעופה

השעה היתה ארבע לפנות בקר ברבע קווינס הניו יורקי. קר מקפיא עצמות שלט בעצמה ברחוב הדומם, ונפש חיה לא נראתה בשטח. הרוח נשבה בעז, הברקים רעמו, והגשם הרב נתף בחזק על הקרקע. שיא החרף של שנת תשע"ח.

ר' נסים חמו, אברך חסיד חב"ד מדימונה שבארץ הקדש, יצא מן אחד הבתים הסמוכים לאהל ושם פעמיו במהירות אל 'מקוה ישראל' הסמוך. לפני בקשי שתים עשרה שעות הוא נחת בניו יורק, לעצירת בינים של יממה אחת לפני שימשיך במסעו אל מדינת טקסס הקרובה, וכעת אין לו הרבה זמן. הוא צריך להתכונן פיאות לפני שהוא נכנס אל הרבי ושופף את אשר על לבו.

לפני פחות מחדש צלצל הטלפון במשרדו של ר' נסים חמו. ר' נסים, שטרם הצגנוהו, הנו בעל תשובה שהתקרב לפני כמה עשרות שנים לחסידות חב"ד ולרבי, ובתפקידו כסגן ראש העיר של דימונה מסייע רבות לשלוחי הרבי בעיר הפועלים ללא הרף בעניני הפצת המענינות. על הקו באותו יום המתין ראש העיר שבקש מר' נסים להצטרף לקבוצה של סטודנטים הנוסעים בשליחות העירייה לטקסס שבארצות הברית.

ר' נסים ששמע את צמד המלים 'ארצות הברית', והבין שנכונה לו פאן הודמנות מצינת לבקר אצל הרבי, הסכים מיד ורק התנה תנאי אחד: שאות היום הראשון בטיול יוכל לעשות לבדו במדינת ניו יורק ורק אחרי שיפגס ויתפלל באהל הקדוש יצטרף לשאר הנוסעים. ראש העיר הסכים ור'

'קוצב הלב' בכדי למדד את קצב הפעימות כפי שְהָרְגֵל, וְרָאוּ זֶה פְּלֵא: הַדְּפֵק קְבוּעַ. בְּתַחֲלָה חֲשֵׁב ר' נסים שְהַמְכָּשִׁיר מְקַלְקֵל, אַךְ רַק אַחֲרֵי שְׁבִדֵּק בְּעוֹד מְכַשְׁרִים עוֹד פְּעַם וְעוֹד פְּעַם, הַתְּחוּרָה לֹו הָאֲמַת הַמְּשֻׁמַּחַת - לְבוּ חֲזֹר לְפַעַם פְּרָגִיל. מִחֲלָתוֹ נְעַלְמָה כְּלִיל כְּאֵלוֹ לֹא הָיְתָה.

ר' נסים אכן חזר לארץ, נסע במיוחד לבית הרפואה ועבר צלום פנימי מקיף שאשר את בשורתו: אין כלום. כמוכן שהבדיקה המסבכת שהיתה צפויה לו התבטלה במהירות, ואפלו הרופא השקול והרציני שלא נוהג להרבות במשפטים, רשם בדף הרשמי של בית הרפואה כי "לאחר בקור אצל הרבי מליובאוויטש, הסתדר דופק הלב לר' נסים".

צְרִיכִים עוֹד הוֹכָחוֹת

ספורו המפליא של ר' נסים נתן לבדיקה, האיש מכר לתושבי דימונה היטב ומספרו רשום בספר הטלפונים. מדבר במישהו שאנו מכירים. הנס השמימי לא התרחש לפני מספר עשורים או דורות, אלא בשנים האחרונות ממש. אי אפשר לטעות בזה.

הרבי לא עזב את צאן מרעיתו. בצורה אישית הוא דואג לכל חסיד וחסיד שפותר לו, לכל שליח ושליח שמוסר את חייו לשליחותו. עלינו רק לעשות את הפלי, לשתף את הרבי במצבנו ולבקש עזרה וסיוע. לרבי יש את הדרכים שלו לעזור לנו, והוא ודאי יעזר ללא ספק.

אשרינו שחסידי אנהנו!

נסע ר' נסים לזמן קצר לבית חיינו 770, ואף מהרה לקח מונית שתביאו אל עקר מחוז חפצו: האהל הקדוש של הרבי. בבית הסמוך לאהל תפס ר' נסים תנומה קצרה שתנסו בו כוח, וכעת - לפנות בקר ממש - הוא בדרך למקוה כאשר לאחר מכן יכנס מיד אל הרבי.

בשעה שש בבקר פתח ר' נסים בחיל וברעדה את דלת העץ, נקש קלות פנהוג, ונכנס פנימה. כעת הוסרו המגבלות ונטלו המחשבות המבלבלות; רק הוא והרבי, רק הוא וספר התהלים הנרטב מרגע לרגע.

בדמעות שלישי, כשהגשם העז לא מפסיק לרדת, התפלל ר' נסים בפני הרבי שיושיע אותו ממצבו ויחיש לו רפואה שלמה. ההרגשה של ר' נסים היתה, כפי שספר מאחר יותר לשבועון 'כפר חב"ד', שהרבי כעת יושב מולו ומאזין רק לו ולמכאוביו.

ולפתע רעיון נועז ובלתי שגרתו נפל ברעיונו של ר' נסים. הוא הבחין במים הרבים שנקבו סביבות האהל ועל המצבה, והחליט לקחת מהם קצת ולמרח בזה את לבו, בדיוק כמו שמורחים מין ההבדלה שנותר בפוס במוצאי שבת על מקומות שונים בגוף כסגלה. יהודי פשוט הוא ר' נסים, מאמין בעינים עצומות שלא חושב יותר מדי. לא מעניין אותו מה חושבים ומה נהוג וכה עשה. הוא נטל מעט מים ומרח את הלב, תוך שמתפלל ומבקש מהרבי שיושיע אותו ממכאובו, ויצא מהאהל.

בדרך חזר מוציא ר' נסים מפיסו את

עֵלְאֵי וְתִשְׁלַח

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

